

[Socialministeren.]

Radioforedrag; men det har det ærede Medlem aabenbart ikke hørt.

Statistisk Departement skriver i den Opgørelse, der er foretaget i Anledning af Arbejdsløshedstællingen af 1934 for Københavns Vedkommende, at Tilflytningen af Ungdom fra Landet er mindre, end den var for 30—40 Aar siden; naar man undersøger Gennemsnitsalderen for Erhvervstvende paa Landet, og hvor stor en Procent af den der er i de Aldersklasser, som man nu ønsker Arbejdskraft fra, viser det sig, at medens ved Folketællingen i 1921 78,7 pCt. af Erhvervstvendet var under 25 Aar, er det i 1930 80 pCt. af Erhvervstvendet, der er under 25 Aar; af Daglejerne paa Landet var i 1921 15,4 pCt. under 25 Aar, i 1930 18,3 pCt. Det vil altsaa sige, at det unge Element iblandt Erhvervstvendet og Landarbejderne er steget paa Landet, og Statistisk Departement gør opmærksom paa, at Bevægelsen ganske givet har fortsat sig siden Folketællingen i 1930. Men hvis man havde opretholdt den samme Fødselsprocent paa Landet, som man havde i 1901—05, havde der ude paa Landet i Øjeblikket været 14 000—15 000 flere unge Mænd mellem 15 og 24 Aar, end der er. Det kan altsaa ogsaa være en af Aarsagerne til, at man ikke mere kan faa tilstrækkeligt af ung Arbejdskraft ude paa Landet, at man ikke selv producerer den. Jeg maa derfor henstille til det ærede Medlem Hr. Victor Larsen at revidere sin Opfattelse af det Problem, han her har talt om; saa vil han kunne komme ind paa de rigtige Betragtninger, men saa bliver der til Gengæld naturligvis heller ikke Grundlag for at rejse de Klager, det ærede Medlem har rejst.

Kofoed: Som den, der rejste Spørgsmaalet om Optælling af Landbrugets manglende Arbejdskraft her i Tinget, vil jeg gerne ved denne Lejlighed, da Spørgsmaalet nu drages frem, knytte nogle Bemærkninger dertil. Jeg vil, som jeg allerede har gjort en Gang, rette en Tak til Sogneraadforeningerne, thi uden Sogneraadforeningernes virksomhedsfulde Støtte havde vi ikke faaet denne Optælling foretaget, og jeg maa sige, at jeg undredes over den højtærede Socialministers Udtalelse, hvor han vilde drage denne Optælling i Tvivl, en Udtalelse, som ogsaa er faldet adskillige Sogneraadsmlemmer for Brystet. Kort Tid efter, at denne Udtalelse var fremsat, mødte jeg en Sogneraadformand, der sagde: Nu maa vi da her ude paa Landet i Sogneraadene snart være fri for at foretage alle disse mange

Landbrugstællinger, som vi har, undertiden flere Gange om Aaret, da det høje Ministerium jo ikke længere tror paa, at de foretages paa et saadant Grundlag, at man kan rette sig efter dem.

Jeg trøstede ham nu med, at det var nok ikke saa alvorligt ment, og I slipper nok ikke helt fri, og efterhaanden er jo ogsaa den højtærede Minister kommet ind paa ikke at drage disse Tal i Tvivl; det fremgaar ogsaa af de Udtalelser, han fremkom med i Dag. Lad saa være, at selve Tallet varierer en lille Smule, det spiller ingen Rolle, i Realiteten er det fastslaaet igennem denne Optælling, at det er rigtigt, hvad der blev hævdet fra Landbrugets Side, at vi mangler Arbejdskraft ude omkring paa Landet. Derom kan der ikke disputeres; saa vidt er vi altsaa naaet.

Nu siger den højtærede Socialminister, at han er klar over Vanskelighederne, man han henviser til, at vi derudefra maa søge at komme paa Talefod med Ministeren. Det er netop det, vi har ønsket, men jeg vil gerne tillade mig at sige, at den højtærede Socialminister ogsaa maa være indstillet paa at komme paa Talefod med os derude, som mangler Arbejdskraften. Skal der komme et Resultat ud af det, maa det være gennem gensidigt Samarbejde. Det er et vigtigt Spørgsmaal for os derude — ja, jeg siger os, personlig har jeg endnu ikke manglet Arbejdskraft, men for Landboerne derude er det et stort Spørgsmaal, lige saa vel som det er det for dem, der gaar og ikke har Arbejde. Man kan ikke se bort fra dette Spørgsmaal, men maa kræve, at der kommer en Løsning.

I den Radiotale, den højtærede Socialminister holdt, var Hovedpointen, syntes jeg, dette at slaa fast, at den Arbejdskraft, vi mangler ude paa Landet, ikke er til at faa. Det var det Hovedindtryk, jeg fik af Talen: Ministeren pointerede, at de unge Landboere, som er taget ind til Byerne for at søge Beskæftigelse der, hvor Vilkaarene er bedre, de har faaet Arbejde, de gaar ikke ledige, dem kan vi ikke faa ud igen.

Men naar disse unge Folk faar Arbejde, saa støder de altsaa de ældre Folk ud, som ikke kan udføre det Arbejde, de unge Landarbejdere kan udføre. Det er ganske naturligt; naar der er fastsat en fast, tariffbestemt Løn, som skal ydes til alle Arbejdere, er det jo en given Ting, at Arbejdsgiverne foretrækker de Folk, der kan tjene Lønnen, fremfor dem, som ikke kan det.

Her er vi ved et Punkt, som vi ikke